

at læse „Berlingske Tidende“, enten fordi han overhovedet ikke holder af at læse „Berlingske Tidende“, eller fordi han maaste f. Eks. befinder sig i Udlandet, hvor han jo let kan være længere end 6 Maanedes. En Mand, som har affluttet Kontrakt med Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871, rejser altsaa f. Eks. til Udlandet og opholder sig der i flere Aar, han kommer saa hjem og vil da, hvis denne Paragraf vedtages, maaste opdage, at hans Forsikring for længe siden er sat ud af Kraft, fordi der har staaet en Befendtgørelse derom i „Berlingske Tidende“. Naa, det er jo naturligvis en Betragtning, som gælder til en vis Grad om alle Mortifikationsdomme, men cærede Medlemmer ville dog vide, at man ellers med Hensyn til Mortifikationsdommes Grønhvervelse gaar overmaade forsigtig frem, og navnlig fastslaar man nøjagtig de Forsudsætninger, hvorunder en Mortifikationsdom kan erhverves. Men her foreslaar man en Paragraf, hvori der ikke siges andet, end at et er Forsikringsdokument bortkommet, kan det af Anstaltens Bestyrelse ved Indkaldelse i „Berlingske Tidende“, mortificeres. Man skulde tro, at det er Anstaltens Bestyrelse, der af egen Drift kan varetage det; der siges ikke, paa hvis Begæring det skal være. Hvem skal kunne fremsætte en Begæring til Anstaltens Bestyrelse med den Virkning, at nu skal en saadan Indkaldelse udfærdiges? Er det den, paa hvis Navn Forsikringsdokumentet lyder? Er det netop ham, eller hans Konkursbo, hans Enke, Arvinger o. s. v., eller er det den saakaldte Beneficiant eller en Kreditor, der har laant Penge paa dette Dokument? Derom findes der ingen Bestemmelse i Paragraffen, og det er der jo saa meget større Betænkelighed ved, som den Regel jo ifølge den bestaaende Lov gælder, at naar der er Tale om at udbetale efter et Forsikringsdokument navnlig en Livsforsikringspolice, udbetales der til Ihændehabereren, saaledes at man kan sige, at Livsforsikringspolicer ere Ihændehaberendokumenter. Altsaa blot fordi en Mand kommer op og siger: den Police er bleven borte for mig, saa skulde man straks ad denne bestemme Vej kunne berøbe den virkelig berettigede, den, der maaste ligge inde med Beviset, al hans Ret. Jeg mener altsaa, at man, naar man vil have en saadan Mortifikation ved Indkaldelse i Aviser, som man ogsaa kender i andre Forhold, f. Eks. ved Sparekasserbøger, maa noget mere fremhæve, hvilke Forsudsætningerne ere, og ogsaa, hvilke Virkningerne ere.

Endelig er der den sidste, § 12. Den vil give Anstalten et nyt Navn og kalde den „den kongelige“. Det fremhæves i Bemærk-

ningerne, at man ønsker det, fordi der undertiden har vist sig Tvivl om Anstaltens Karakter som et af Staten indrettet Institut. Naar man nu vil det — og jeg indrømmer, at det er ganske heldigt at faa et andet Navn, fordi det Navn, den nu har, er forbigiret langt —, og naar man vil have pointeret det Forhold, hvori Staten staaar til denne Anstalt, og navnlig det, der er det karakteristiske, nemlig at det i Virkeligheden er et af Staten garanteret Institut, saa synes jeg, det er naturligt, at kalde den „den statsgaranterede Livsforsikringsanstalt“. Dette Ord „kongelig“ misbruges jo saa ofte; man ser mange Selskaber og Institutter, der gaa omkring med Prædikatet „kongelig“ uden at have det mindste med Hs. Majestæt eller Staten at gøre. Der er den fgl. Porcellænsfabrik, jeg ved ikke, at Staten har noget Ansvar for den, og der er den fgl. danske Yacht-Klub f. Eks. Paa den Maade bruges Ordet „kongelig“ noget i Flæng, men jeg synes egentlig, at hvis man, som der staaar, vil pointere, at denne Anstalt er statsgaranteret, kunde man finde et bedre Udtryk.

Det vil af den Diskussion, som nu har fundet Sted, være klart for cærede Medlemmer, at man ved denne Lov her vil gaa videre ad den Vej, som man er begyndt paa allerede ved Bonusloven, nemlig at gøre denne Anstalt mere konkurrenceedygtig; man giver de forstredte Begunstigelser, som de hidtil ikke have haft, og man søger at sætte Anstalten i Stand til at tage Kampen op med de andre Selskaber. Det fremgaar af Bestemmelsen om Bonus — som jo for Resten ikke er noget nyt, men nu er det slaaet fast — at denne Anstalt skal komme ind paa en Bonusuddeling, hvad enten det nu bliver femaarig Uddeling eller etaarig, noget som den tidligere jo ikke har været inde paa. Og saa har man en Bestemmelse, som jeg allerede har omtalt, hvorefter man vil sætte denne Anstalt i Stand til at virke rigtig kraftigt ved Agenter, som jo kunne faa højere Provision end hidtil. Nu er det jo klart, at derved kommer man til den Fare, som det cærede 7de Medlem for Rjøbenhavn (Knudsen) allerede fremhævede forleden, og som han ogsaa har dælet ved i Dag; det er det, at denne Anstalt, der har saa mange Fortrin i Konkurrencen med andre danske Selskaber, allerede ved at den er statsgaranteret, mere og mere vil tilegne sig en stor Del af det indenlandske Marked, det vil sige: den Del af det indenlandske Marked, som overhovedet ønsker at forsikre paa en, om jeg maa kalde det, officiel Maade i en statsgaranteret Anstalt.